

עין משפט **ו****גדר מצוה**

קיד א מיי פֿיד מהל' מאלנות אסורות ה' יט ועי' פֿיט שס ה' טו וכהשגות שס וצכ"מ: קבו ב מיי פֿיד שס ה' יט ועיין צטושע יוד קי' פו סעי' י בצה"ה:

קבו ג מיי פֿיט שס הלען טושע יוד סי פא סעף ו:

רבינו גרשום

כו'. כלומר לר' יוסי הגלילי חיה (חייב בבהמה) [גוהג בשר בחלב בבהמה] שהיא אסורה משום נבלה כבהמה: וירשב ציד: ולא משום נבלות ולא משום טרפות כלומר אין חוששין שמא נבלות או מטרפות היו אותן ביצים. אי שכיח אפי' גבי דידן כו' כלומר אפי' דידן קיבתו תהא אסורה דניחוש שמא ייקן מן הטמאה: קיבת שחיטת עובד כוכבים נבלה. כלומר אפי' ישראל שחט לעובד כוכבים כלומר פ' דאמרינן סתם מחשבת עובד כוכבים לעיז': הא קיבה גופה שריא כלומר דאמרינן פירשא בעלמא לא קשיא כאן קודם חזרה ודאיאת [התם מפני מה אסור גבינת עובדי כוכבים א"ל מפני שמעמידין אותו בקיבת נבלה ופרכה ר' ישמעאל וחזר וא"ל ר' יהושע מפני שמעמי' אותו בקיבת עגלי ציז']. והכי קאמר [נכאן] קודם חזרה אסור שמואל פ' (א) לאחר חזרה משום עור קיבה אבל משום קיבה לא אסר: והקטני רישא קיבת העובד כוכבים ושל נבלה הרי זו אסורה. כלומ' כיצד אסרת טרפה שניקה מן הכשרה קיבתה מותרת והא קא חזינן הכא ושל נבלה הרי זו [אסורה] מה לי נבלה ומה לי טרפה: סיפא שחוטה היא. כלומר טרפה שניקה מן הכשרה שחוטה היא: אלא א"ר יצחק א"ר יוחנן לא קשיא כאן קודם חזרה. כלומר מה דאמרינן ושל נבלה הרי זו אסורה קודם חזרה אסר למתיר כדאמרינן לעיל ומה דאמרינן טרפה קיבתה מותרת לאחר חזרה ומשנה לא וזה ממקומה כלומר אע"פ שחזר אסר למתיר משנה שנישנית קודם לכן דקיבת נבלה אסורה לא וזה ממקומה: ואין מעמידין בקיבת שחיטת עובד כוכבים ישראל שחט גדי לעובד כוכבים: שהחלב מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול כלומר האוכל אמורין חייב שתיס אחד שאוכל חלב חייב כרת וחייב מעילה כשאר קדשים ואם אוכלו פיגול ונותר וטמא חייב כשאר קדשים:

א) דכרי רבינו זריץ בלאו דאף דלקטן בסמוך אמרינן דריי דלאמר דאין מעמידין ווי כריא אחיא מ"מ שמואל נס נצינלי גרידא אסור דהא אוקמינן דמייני קודם חזרה. ב) נראה דצ"ל לאחר חזרה לא אסר רק מפני שמעמידין אותה בעור הקיבה אלל וכו'.

קמו:

חיישינן שמא ינק מן הטמאה. לא קיימא לן הכי דהלכה כשמואל דמשני מתניתין צשינויא אחרינא ואלו מעמידין בקבת עגלים שאנו לוקחים מן העוזדי כוכבים ולא חיישינן שמא ינק מן הטמאה: **חדא** קתני. תימה מאי קא משמע לן דקבת עוזד כוכבים נבלה הא שמעינן מפרק קמא במתניתין ^אולא הוה ליה למיתני הכא אלא קבת עוזד כוכבים אסורה: **ובי אמר שמואל** ^בחבי. ^גצלא הכי הוה מזי למיפרך ממתניתין על שמואל אלא הא עדיפא ליה דמדמפרש שמואל מתניתין אלמא סבר כוותי: **באן** אֵאחר חזרה. ולפי זה שריא קבת נבלה אלא עשוי נהגו העולם הדבר לאיסור ואין להקל ליקח קבת עוזד כוכבים וצדיעזד מותר דאפילו לכתחלה שרי היכא דיעינין שלא נמלטה צעורה אס לא שמכוער הדבר הואיל והחזיקו בו איסור ומיהו היכא דנמלטה הקצה צעורה אסורה ודאי משום צטר צחלז: **הבי** גרסינן ברוב ספריים והלכתא אין מעמידין צעור בקבת נבלה אכל מעמידין בקבת נבלה ובקבת שחיטת עוזד כוכבים ובקבת כשרה שניקה מן הטרפה וכ"ש בקבת טרפה שניקה מן הכשרה מ"ט חלז המכונס זה פירשא בעלמא הוא ולכאורה לגירסא זו קשיא מתני' דתנא כשרה שניקה מן הטרפה קבתה אסורה וכן צריינא דלעיל צפירקין (דף קט:)‏ קצה שצשלה צחלצה אסורה ואומר ר"ת דהני מילי חלז ללול שצמקן הקצה דלא חשבו פירשא אכל הקרוש שצמקן הקצה חשבו פירשא ואותו הקרוש לפי דגרינו אפילו נמלח צמקן הקצה מותר: ^{אמר}

כל הבשר פרק שמיני חולין

אס יש. זה ליתן טעם צחלז: **הרי זו אסורה**. וחלז הנמלא קרוש צעור הקצה שמולחין אותה צעורה צין שנותנין עמו חלז אחר וצין שמולחין אותה עמה נראה צעיני איסור גמור כצטר צחלז ממש לאסור הגזינה איסור גמור ואין צידי כח להתיר ויש מתירין אותו ומצידיין ראהי מדגים שעלו

בקערה שפסקנו (לעיל דף קיא:)‏ שמותר לאוכלן צכותח משום דהוה ליה נותן טעם צר נותן טעם שחלז הקצה לא נאסר אלא משום נתינת טעם וכי הדך יהיז טעמא צגזינה הוה ליה נותן טעם צר נותן טעם ורמזקות זו מזו כרחוק מזרח ממערב מהאי טעמא דדגים שעלו בקערה אע"פ שצלעו את טעמה עדיין היתר גמור הן לאוכלן וכצבא לאוכלן צכותח למא אחת אוסר עליו מפני טעם צטר שלה הווא טעם צטר לאו טעם הוה שהרי לא צא מן הממש אלא מני"ט אחר אכל חלז הנמלח צצטר משנתנו טעם זה צוה נעשו שניהם איסור כדקיימא לן (לעיל דף קח). חמיכה עזמא נעשית נבלה וכל טעם היוצא עוד מן החלז צין טעם חלז שצו צין טעם צטר שצו הכל אסור לפי שכולה נבלה וכשמתערב חלז זה עם חלז הגזינות ^אהוה ליה מצי צמינו חלז נבלה צחלז היתר וכצר פסקנו חמיכה עזמא נעשית נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן ולא אמרינן נותן טעם צר נותן טעם הוה מפני שאף טעם חלז שצו שהיה מתחלה נעשה כולו נבלה וכן הלכה כרז וגס פסקנו צפסקים (דף כט:)‏ הלכה דמין צמינו בכל שהו ואפי הייתי נוהג היתר עד הנה וצלצד שלא יתנו זה חלז אחר וטועה הייתי צכך שהייתי סצור דלאמרינן צע"ז (דף כט:)‏ גצי קבת עולה כהן שדעתו יפה שורפה חיה שמע מינה פירשא בעלמא היא ולא מיתסרא ולא היא חלז גמור הוה מדתנא במתניתין כשרה שניקה מן הטרפה קבתה אסורה שמע מינה חלז הוה ומציא נמי ^אקצה שצשלה צחלצה אסורה וקצת עולה דשריא משום דלאו גופה היא אלא שניקתו מאתו והוה ליה כנוס צממיה כמתון צקערה ומותר ^בדכתינא טרפה שניקה מן הכשרה קבתה מותרת מפני שכנוס צמעיה ודמיייתי ראהי צצסקת ע"ז [נצ:]‏ מינה דאיסורי הנאה שרי פירשייהו וגצי עגלי עצודת כוכבים

דאסור פירשייהו מדקתני [שס כט:] קצת עגלי עצודת כוכבים אסירא לאו משום דקצה פירשא חשיב לה לענין עיכול דתיהוי כפירשא למפקע שס חלז מינה אלא הכי מיייתי ראהי מינה מדאסר קצת עצודת כוכבים ש"מ פירשא אסור דהא קצתה נמי לאו גופה היא ומיתסר משום דניחא ליה צנפח כשהצממה נראת שמונה ויפה לעצודה זרה וה"ה לשאר הפרס ומדשרי לה גצי עולה ש"מ לא מיתסר אלא גופה אכל פירשא שרי כי האי גוונא דאין קדושה חלה אלא על הראוי ממנה למזבח מידי דהוי אעור של עולה שהוא מתחלק לכהנים כן מאלתי בנימוקי רבינו שלמה צרבי מאיר: **גבי צלוקה גדי מן העוזד כוכבים**. ושחטו קרי ליה קצת עוזד כוכבים ואסורה: **חיישינן שמא ינק**. חלז זה מן הטרפה: **לא משום נבלות**. שמא נמלא צתרינגולת נבלה: **ולא משום טרפה**. שמא מעוף טרפה היא דאמרינן צאלו טרפות (לעיל דף גח). ומוודים צציזת טרפה שאסורה: **גצי דידן**. גדיים שלנו נמי תהא אסורה קצתן משום דחיישינן שמא ינק חלז זה מן (הטמאה) צהמה טמאה: **הוא קסני**. משום דשל נבלה היא אסר לה: **ומי אמר שמואל**. קצת נבלה אסורה אלמא כגופה דמי: **והאמר שמואל**. צצסקת ע"ז מפני שמעמידין אותה צעור קצת נבלה הא קצה גופה חלז הקרוש קרי קצה וקאמר דשריא: **לאן קודם חזרה כו'**. צפרק אין מעמידין (ע"ז דף כט:)‏ שאל רצי ישמעאל את רצי יהושע מפני מה אסורין גזינות העוזדי כוכבים אמר לו מפני שמעמידין אותה צחלז הקרוש שצה אמר לו והלא קצת העולה חמורה מקצת נבלה ואמרו כל כהן שדעתו יפה שורפה חיה אמר לו מפני שמעמידין אותה בקצת עגלי עצודה זרה אלמא חזר צו מקצת נבלה משום דלאו גופה היא ואסורה משום עצודה זרה דאפילו פירשא דידה אסור כדמפרש התם [ע"ז לד:] משום דניחא ליה צנפחיה הלכך משנתניו זאת נשנית קודם חזרה ומשום הכי אסר וכי אתמר דשמואל דעור קצה הוה דאסור הא קצה שריא לאחר חזרה קאמר ומשנתניו זאת מכיון ששננית אף על פי שחזר צו לא וזה ממקומה ולא סילקוה ולא אמרו שלא לשנותה עוד: **והא קסני רישא קצת נבלה אסורה**. והדך קתני קצת טרפה מותרת דקתני טרפה שניקה מן הכשרה קבתה מותרת: **איניא שחיטה**. ולא מאיסקה כולי האי כצלה ואיסור אין כאן לא צו ולא צו כדקתני מפני שכנוס צמעיה נאסף הוה צמעיה מן אחרים ולא משל עזמא: **משנה הראשונה**. קודם חזרה נשנית וכיון ששננית לא וזה ממקומה וחזרו ושנו אחרונה להיתר: **מהשצם עוזד כוכבים**^א **לעצודם כוכבים**. הילכך אף על גב דלאו גופה הוה מיתסר כדפרישית דאפילו פירשא מיתסר משום דניחא ליה צניפחיה: **ואלא כמאן**. כלומר לא הוצרכת לשאל: **מעמידין צין בקצת נבלה כו'**. דלאו מגופה הוה אלא כנוס צמעיה: ^{מתני'}

מסורת הש"ס

א) [צ"ל והתניא, ב) לעיל סב: [ומספתא פ"ג ה"ח], ג) [ע"ז לה.], ד) שס, ה) [לעיל צב: יבמות ג. וס"ג, ו] לעיל יג. לח: וגיטין מה: ע"ז לב: ע"ש, ו] [נצט"א: נכרי, ח] לפי פירש"י ל"ג כל זה עד פירשא בעלמא הוה דהא ס"ל דחלז גמור הוה ולא פירשא. רש"ל ור"מ, ט) [לעיל קט:], י) [צ"ל כדתנן], כ) כצ"ח: נכרי, ג) [לעיל דף יג.],

גזיון הש"ס

רש"י ד"ה הרי זו ובי' הוה ליה מין בביתו. ע"י לעיל דף כט ע"צ מד"ה שאני: דר"ה ופי וכו' בלאו חבי וכו'. ע"י תבואת נה ע"צ מד"ה מתנת יבמות דף כו ע"צ מד"ה ורז וקטנן קבא ע"צ מד"ה ומי:

מוסף רש"י

שמעמידין אותה בעור קבת נבלה. ועור לא פירשא הוה ואסור (ע"ז לה.).

שיטה מקובצת

א) חומר בחלב מבודם. עי' תוס' מנחות עד ע"ב: